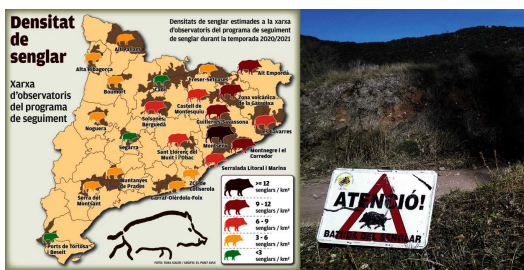

Rastreadors de luxe del senglar

El Parc Natural de la Garrotxa i els caçadors fa 30 anys que controlen junts la població d'aquests ungulats

Aquest model pioner es va implantar set anys més tard a tot el país, amb una xarxa d'observatoris

Distribució de la població de senglar a Catalunya. EPA.

A vegades els extrems es toquen i, en aquest cas, és intel·ligent que sàpiguen destacar allò que els acosta i s'hi posin d'acord. Seria el cas dels caçadors i dels gestors d'un espai natural i, per tant, conservacionistes i proteccionistes. Els del Parc Natural de la Garrotxa fa trenta anys que van iniciar una aliança molt particular amb els caçadors de les colles amb vedats amb territori totalment o parcialment dins l'espai protegit que ha estat clau per a la gestió de la població de senglars. I aquesta societat estranya no només ha funcionat a la comarca de la Garrotxa, sinó que set temporades

després, la 1996/97, aquest model de gestió es va implantar a tot el país i l'eina més visible han estat i són els carnets de colla senglaire i els quaderns de batudes. "Hi ha la percepció que som un col·lectiu contraposat al dels caçadors i, potser sí que en algunes coses no coincidim, però hem sabut treballar els interessos comuns", afirma el biòleg del Parc Natural de la Garrotxa, Emili Bassols, que remarca la col·laboració desinteressada que sempre han tingut de les colles de caçadors.

Ell mateix explica que el treball conjunt amb els caçadors es va articular en un primer moment a l'entorn de la publicació del parc El Caire. "En aquest cas, el nom la fa cosa, perquè la publicació era un punt de trobada entre dos vessants", diu.

Es tracta d'un projecte pioner a Catalunya, que segueix el model francès de l'oficina estatal de caça, i que es fonamenta en l'aportació per part dels caçadors de tota la informació que puguin proporcionar recollida al territori durant les batudes. A la Garrotxa i en un primer moment, es va activar el carnet de colla senglaire, que facilitava dades com el nom del caçador, la colla a la qual pertanyia, el dia de la cacera, on es duia a terme, el nombre de caçadors i gossos que hi participaven, el nombre de senglars abatuts, els quilos, el sexe dels exemplars i, fins i tot, si se n'havien ferit, entre d'altres coses. Emili Bassols destaca que, ara, gràcies a aquesta estratègia, tenen un seguiment ininterromput dels últims trenta anys sobre les poblacions de senglars i, per tant, amb dades de quan encara no eren un problema, com en els darrers anys.

Ús de les dades Alguns bons exemples de la utilitat d'aquestes dades són els mapes que es poden elaborar de les zones on hi ha més densitat de senglars, i l'ajuda que comporten a l'hora d'acotar les àrees on cal rebaixar la població d'aquests animals quan es decreten emergències cinegètiques. A més, els caçadors també informen els tècnics, si detecten molt aglà o fages, pel repunt de creixement de la població que es pot produir a la temporada següent per la major fertilitat de les femelles.

I, només per posar dos exemples més, els quaderns de batudes poden ser útils en la gestió dels accidents de trànsit en què intervenen senglars i per anotar altres circumstàncies com les comunicacions d'exemplars morts sense causa determinada, molt important en la lluita contra la pesta porcina africana. Prestigi social Cada vegada

als caçadors els costa més caçar, perquè hi ha la presència de més persones al medi natural i és més fàcil que s'hi produeixin conflictes d'interessos. La zona del Crosat (Olot i Santa Pau) és un bon exemple de com es poden conjuminar els interessos dels pagesos, dels grups escolars que visiten el volcà i les batudes que cal fer atenent a les peticions dels pagesos... En aquest cas concret, el sistema de governança del Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa té habilitat un sistema que impedeix, per exemple, que l'activitat cinegètica coincideixi amb la presència d'escolars a la zona.

Exemples a part, és fàcil constatar que la caça cada vegada és menys valorada per una societat que té una sensibilitat més naturalista. De fet, la caça també està evolucionant. Abans, els caçadors eren majoritàriament els pagesos i, ara, es tracta d'un col·lectiu més urbà i amb menys coneixement de l'activitat agrària i del medi natural. "La col·laboració del Parc Natural de la Garrotxa i els caçadors hauria de ser la norma", sentència Emili Bassols.

El president de l'Associació de Caçadors de Santa Pau, Dani Terrades, reivindica la tasca de preservació del medi natural que fan els caçadors, arreglant carreteres, estassant camins, llaurant camps i plantant cereals per als regadius. "L'administració ha de fer un pas més i fer pedagogia i contribuir a fer notar que som un gestors més del territori. Si no, tenim data de caducitat, haurem de penjar les escopetes", ha afirmat. Terrades hi ha afegit que la unitat del Parc, les administracions, els pagesos i els caçadors és clau per al futur del col·lectiu. I, finalment, ha detallat que la informació que recullen als quaderns de caça els serveixen també per fer front a les queixes de pagesos per danys als conreus i per a les assegurances en cas d'accidents de trànsit.

El seu homòleg de la colla de Sant Esteve de Llémena, Xevi Oliveras, coincideix que la col·laboració amb el parc natural contribueix a fer pedagogia sobre la tasca de gestors del medi ambient que fan els caçadors. A més, ha remarcat la importància que té el control de les poblacions de senglar per evitar danys a conreus i problemes a la ciutadania. Cabirols En el cas del Parc Natural de la Garrotxa, les colles senglanaires també recullen dades sobre la població de cabirol, reintroduït l'any 1995 i amb dades de control dels caçadors des de la temporada 2004/05. La passada se'n van capturar 153, una xifra que es manté estable des que va arribar al punt més àlgid, la temporada 2014/15.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 13-02-2022, Pàgina 20

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/11-mediambient/2098357-rastrejadors-de-luxe-del-senglar.html>